

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 13. Quomodo Deus, circa postremos ipsius vitæ annos, designaverit
alios quatuor Angelos, ut oecultè adessent in ejus cubiculo, qui se
interdu[m] manifestabant, mirabiliter repræsentando varia ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

do habebas sensibiles gustus, inter patiendum. Esto bono animo, & excita te, ad patiendum amore DEI.

§. IV.

Quomodo fecernendi sint boni affectus, & opera.

COgitans quodã die (6. Aprilis 1623) quam essem mala, ut existimarem, me esse pessimam creaturam totius mundi, nec reperiri in me quidquam boni, nisi quod DEUS mihi confert de suo; vidi quendam Sanctum Angelum cum cribro in manibus, pleno gemmis, & pretiosis lapidibus, quos ad solem diutissimè cribabat, & decidebant ad terram quædam minimæ paleæ, instar atomorum. Eo conspecto, dixi intra me: DEUS me iuvat! quàm est bona mea imaginatio? Id mihi apparet, quia videre soleo Angelos, quos habeo, & res insolitas. Averti me ibipso

videndo, amovens oculos, & repugnans ultra quatuor horas, etiamsi per intervalla illum coacta fuerim intueri. Non potui non attendere, quia Dominus me ad id adegit. Vidi igitur illum Angelum, allucente eo Divino Sole, qui erat ipse DEUS, cribrantem eas gemmas. Et dixit conversus ad me: Soror, istæ gemmæ, & lapides pretiosi, quos hîc vides, sunt tua opera, quæ peragis, & tui affectus, opinione tuâ, exigui. In lumine autem istius Divini Solis, & coram DEO sunt gemmæ pretiosissimæ, & magni valoris: atomi verò, quos vides decedentes ad terram, sunt minimæ paleæ quarundam imperfectiorum, illis adnexarum, quæ in DEI præsentia, ac Divinæ claritatis consumuntur.

Atque hoc est, quod tibi DEUS voluit indicare per id, quod vidisti.

✠ * + * ✠
* ✠ *

CAPUT XIII.

Quomodo DEUS, circa postremos ipsius vitæ annos, designaverit alios quatuor Angelos, ut occultè adessent in ejus cubiculo, qui se interdum manifestabant, mirabiliter representando varia mysteria.

UM DEUS multiplicaret gratias, quibus cumulabat suam famulam, deputabat etiam novos Angelos, quorum, in illis ipsi conferendis, uteretur operâ, atq. postremis annis, quibus ego cum illa egi (& qui spectatã ejus ætate esse videntur proximi extremo ipsius senio) ut dictum est in primo libro, datos nempe ipsi fuisse, dum esset quadraginta quinq. annorum vigesimã secundã Octobris, quatuor angelos, illi assignavit alios quatuor, qui eam miris modis distrahebant, ipsiq. manifestabant magna mysteria, unãq. munera, quibus oc-

cupantur in obsequio, quod exhibent Electis, quæ referentur ordine, quo contigerunt.

§. I.

ULtra quindecim jam dies DEUS objicit meis oculis, simul quatuor suos Angelos, qui plerumq. omnibus his diebus manserunt in meo cubiculo, apud unum angulum meilecti. Non video illos ordinariè, sed aliquoties intra diem, quando DEO placet, quia non sunt, sicut alij quinque Angeli, qui mihi ordinariè assistunt: Nam hos video, dum volo.

Quando illos primã vice conspexi, interrogavi ipsos: Domini, quid hîc agunt? quid volunt? Et illi mihi peramanter respond-

ponderunt: Soror nostra, ne solliciteris, ne te affligas. Ego mansi cum DEO, & abstraxi me ab ipsis videndis, quàm maximè potui, licèt per intervalla se mihi exhiberent spectandos.

Post biduum deinde, vel triduum, vidi omnes quatuor pariter assidentes mensæ, quæ constabat ex auro purissimo, & erat instar abaci: assidebant singuli singulis ipsius lateribus, & ex angulis mensæ pendebant campanulæ aureæ, atq; penes quamlibet campanulam erat parvulus Angelus. Quatuor ij Angeli, quasi designabant in illa aurea mensa, cælos, planetas, & illorum motus, nec non officium, quod ijdem Angeli obeunt in movendis cælis. Et postquam hoc aliquamdiu fecissent, quasi me recrearent, ut me abstraherent, à meis doloribus & molestijs, atq; ego id quàm attentissimè spectavissimè, absoluto opere, illi parvuli Angeli pulsaverunt campanulas, quibus ediderunt valde harmonicam ac suavem musicam, & subito mihi disparuerunt.

Biduo rursus vel triduo post, ipsos de novo consexi, & videbantur mihi colere quendam elegantissimum, & gratiosissimum, ac fragrantissimum hortum, atque evellere quasdam herbas, alias verò plantare, nec non efformare pulcherrimas arcas; quæ omnia me rapiebant in admirationem, & vehementer sublevabant in meis doloribus. Hoc aliquamdiu duravit, & intellexi, esse symbolum officij, quod sancti Angeli Custodes exercent, curam habendo hominum, dum evellunt vitia, & plantant virtutes.

Post aliud deinde biduum, illos iterum vidi, & inceperunt pulsare instrumenta musica, atque dulcissimè, & admirabilissimè, submisso tono, concinere Divinas laudes, exhilarando me hac musicâ celesti. Ego id magnopere obstupui, & extimui ac dixi: DEUS bone, quàm sunt extraordinaria ea, quæ mihi eveniunt! Sanctus Angelus autem meus Custos mihi respondit: Anima, quare expavescis. Nonne scis, quòd sis Sponsa DEI, & quòd appropinquet tempus nuptiarum æterna-

rum, veliq; DEUS, ut agnoscas ac delibes ipsius magnificentiam, atque id quod te expectat, videasq; thesauros, quos habet in suo regno? Ità enim faciunt Reges terreni, postquam egerunt, de desponsanda sibi aliqua Filia Regis exteri, cui ab ipsis mittuntur pretiosa munera, & ministri, à quibus edoceatur de divitijs ipsorum regni, quarum aliquas illi transmittunt. Deinde se conjunxerunt isti quatuor Angeli, cum quinq; illis, qui mihi ordinariè adfuit, ad cantandum & personandum; atq; Angelus *Parvus* se collavit in medio reliquorum octo, incepitque canere solus, cæteri verò illi respondebant, & sequebantur ipsum tono demisso. Sanctus Angelus mihi dixit: Eja Soror, tu non debes juvare, cane, incipe, nos te sequemur. Et quamvis ego recusaverim id facere, urxit me tamen ità, ut debuerim, inceperimq; canere, quasdam cantilenas, valde spirituales, quas ego sciebam; & Angeli eas repetiverunt. Hoc modo cecini tres vel quatuor: & finita fuit illa musica cum magno solatio, ac refocillatione meam tum mihi disparuerunt.

Post duos dies, de novo illos vidi, habentes in manibus evaginos gladios, cuiusmodi duntaxat sursum conversis, capulis autem directis ad brachium, & stabant bini ac bini, sibi invicem oppositi: atque gladij vehementer resplendebant. Dum hoc viderem, dixi in animo meo: Quid hoc erit? Illi mihi dixerunt? Ne te affligas, Soror, videbis enim, quid sit futurum. Hoc dicto, se subdulerunt meis oculis. Post triduum autem, ipsos iterum similiter vidi: ac tum in momento, cum magna agilitate, simulque gravitate, prodierunt in aciem, atq; inter Cælum & terram, altissimè ascenderunt, ut viderentur capitibus tangere Cælum, quod videmus, ubi inceperunt gladijs impetere diabolos ibi commeantes, qui erant multi, præcipitando aliquos ad profundum maris, alios ad terram, ita tamen, ut absorberentur ac descenderent ad barathrum, vehementer consternati, terræfacti, ac tremantes, jam hîc, jam ibi impingentes. Comple-

ro hoc officio redierunt ad meum angulum valde rubentes, formosi, & hilares, cum gladijs in manibus. Interrogavi illos: Domini, dicant mihi, quid significat hoc, quod fecerunt? Responderunt: Præcipitavimus diabolos, sicut vidisti; nisi enim ita subinde fieret, plurimum nocerent mundo. Interrogavi ipsos præterea: Quare autem gestant gladios cuspidibus sursum versus? Responderunt: Quia Justitia semper debet suspicere DEUM, & cælum, & eos, quorum est administrare, Justitiam, semper oportet respicere DEUM, aliàs enim putabunt, se illam exercere, & fallentur: quod non dicimus tibi soli, sed ut ipsum dicas ministris justitiæ, cum quibus ages, ut semper respiciant DEUM, quando ferent sententias.

Biduo post, quadam nocte, vidi rursus istos Dominos quatuor Angelos, qui bini deambulabant per quadam aulam, duo in una, & duo in altera parte, atque orabant simul, ad eum modum, quo duo Religiosi orant Divinum officium. Recitabant tono alto, sine cantu, atque omnia, quæ ab ipsis recitabantur, erant laudes DEI, & faciebant id quàm suavissimè ac dulcissimè: quando se convertebant ad me, coruscabant, atque emittebant ex se ingens & admirabile lumen, ac Divinos splendores. Hoc exercitium duravit diu.

Alià vice, cum essem valde afflicta à meis doloribus, & molestijs, atque malis, quæ diabolus, DEO permittente, mihi inferebat, vidi omnes quatuor Angelos, paulatim fabricantes, quendam gratiosissimum, & elegantissimum fontem; erat tam pulcher, & speciosus, ut vehementer obstupuerim, eo viso. Habebat sex vel septem canales, ut mihi videbatur, neque enim illos numeravi, & ex illis profuxit derèpentè ingens copia aquæ: ex uno autem canali incidit aqua ad meum lectum, idèoque ego quàm citissimè dixi: Ah, Domini, lectus perfunditur! Statim illum removerunt, ita ut aqua flueret extra lectum. Manante sic aquâ ex fonte, quàm suavissimè, quod me vehementer recreabat, vidi venientes duos diversos Angelos,

& duas Sanctas Virgines ac Martyres, cum cantharellis gratiosissimis, ad hauriendum aquam ex hoc fonte: ibant & redibant, auferebantque aquam, ac revertebantur, ut plus haurirent, id quod diu duravit, cum magna mea admiratione. Fuit mihi dictum, illum fontem esse figuram & symbolum Ecclesiæ Catholicæ, quæ est plena meritis Sanguinis & mortis, ac Passionis Christi JESU Domini nostri, & meritis ipsius Sanctorum. Illos autem Angelos, qui abibant, ac redibant, hausisse eam aquam ac Divina merita, ut illa imperirentur fidelibus, atque id ab ipsis fieri per sanctas inspirationes, quas suggerunt servis DEI, ut eos disponant ad suscipiendum istam virtutem meritorum Christi JESU, per sancta Sacramenta: illas quoque Sanctas Virgines ac Martyres, etiam largiri sua propria merita fidelibus, sibi devotis, qui se illis commendant.

§. II.

Sequenti Novembri (anno 1622.) vidi Sanctos quatuor Angelos, meos novos contubernales, & quamvis fecerim, quantum potui, ne ipsos viderem, non fuit possibile. Erant omnes simul juxta quandam textrinam, quæ erat ex præstantissimo auro, duo ad latera telæ, & unus ubi tela textitur, alius autem ubi convolvitur: Texebant pretiosam telam ex auro delicatissimo, pulcherrimo, & pretiosissimo in illa textrina: duo ex ipsis jaçtabant radios textorios, quibus erant inserta pretiosa fila aurea, alius convolvebat telam, quæ texebatur, alius verò evolvebat fila, pro eadem tela. Hoc modo texebant illam elegantem telam, donec ipsam perficerent. Fuit valde pretiosa, & præstans. Deinde omnes quatuor illam fortiter extenderunt, & composuerunt, atque circumvoluerunt uni ex vectibus, illius textrinae, qui erat aureus, ac rotundus, non tamen illam reciderunt à liciatorio, sed ita ipsam tulerunt ad cœlestem Jerosolymam, & obtulerunt Divinæ Majestati dicentes: Domine DEUS noster, hinc ferimus istam pretiosam telam, ut illam videat Tua Majestas, est

est enim optimè per texta, rescindemusne illam Domine? Divina Majestas ipsam jussit evolvi, & aspexit, atque diutissimè consideravit, ac dixit: Verè est valde delicata, pulchra, & pretiosa; sed nolite illam abscindere, quia ipsi deest nota distinctiva, quæ mea manu debet atteri, & est optima telæ pars. Convolvite illam, & servate. Sancti Angeli ipsam collegerunt, circumvolentes illam vecti aureo, optimè compositam, & imposuerunt in columnam crystallinam, pellucidam, elegantissimam, & splendidissimam, quam cooperuerunt thecâ candidissimâ, & tulerunt ad quandam locum Aulæ cœlestis, ubi ipsam reliquerunt.

Sequenti Januario (Anno 1623.) vidi eosdem quatuor Angelos, qui introsperunt per portulam Sacrarj aurei in quo sum à Domino collocata, & dixerunt: Soror, visne venire eò, ubi nos habitamus, ad amplam, & pulcherrimam Aulam. Ego illis respondi: Dominus me hîc collocavit ubi maneo, nihil aliud volo, quàm quod est conforme ipsius Divinæ voluntati. Post hoc vidi, omnes quatuor sedentes in quadam mystica sede, depositis coronis, quas ordinariè gestant, & sunt quædam quasi ferta; deposuerunt autem illas ad pedes cujusdam Solis splendidissimi, qui ibi aderat, intra quem manebat ipse DEUS. Erat cum illis quidam parvulus Angelus, qui cum ipsis aliàs venerat, & omnes inceperunt conglomerare spiram filicem, splendidissimorum florum aureorum. Parvulus Angelus tenebat rhombum, & illi conficiebant elegantem fasciculum ex illis filis aureis, gratiosissimum, & stupendè pulchrum. Eo perfectò dixerunt Domino: vultne tua Majestas, ut scindamus filû? Dominus respòdit: nò scindite. Non sciderunt illud, sed perfecerunt suum orbem filicem, & tradiderunt ipsum Domino, quem ille servavit intra se. Rediverunt ad me Angeli, & dixerunt mihi: Soror, multi affectus resignationis, quos nunc elicuisti tam ferventes, resignando te in voluntatem DEI, in eo, quod tibi hodie accidit, cum naturis quarundam

creaturarum, adeò placuerunt DEO, ut sint instar filorum auri purissimi, ex quibus confectus est orbis aureus, quem vidisti; modò solum superest, ut Dominus suâ manu faciat illam notam distinctivam telæ, quam, Divina Majestas dixit, totam debere fieri ipsius manu, ut post hoc abscindatur tela ex licitorio. Hoc est Soror, quod significat fasciculus florum aureus quem vidisti, ut perficiatur tela, quæ textitur, præter notam, quæ à Domino est apponenda.

§. III.

Eodem mense Januario, post peractam desponsationem spirituales, cum Spiritu Sancto, quæ jam est descripta, dum agerem aliquando manè cum DEO, vidi comparentes apud portam mei cubiculi quatuor, vel quinque dæmones, qui torvè intuentes & trementes, ac velut timentes explorabant, & aspiciabant, quid ageretur in cubiculo, statimque retrocedebant, quasi terrefacti eo, quod viderant. Dum hoc facerent, vidi unum ex posterioribus quatuor Angelis, prospicientem apud portulam parvam auream, qui ipsos intuitus, finxit se velle in illos jacere sagittam, seu telum: & dæmones statim turbati, ac terrefacti profugerunt quàm celerimè, nec illos amplius vidi, sanctus autem Angelus rursus est ingressus, clausitque portam.

Sequenti nocte, patiendo meas afflictiones, more solito, audiebam quandam clamorem, & quasi ejulatus, qui me molestant, & notabiliter affigebant animam, adeò, ut aures corporis aliquid perciperent de illis ejulatibus. Idem contigit alterâ nocte, quod ego conabar tribuere meæ debilitati, tanquam rem naturalem; sed Sanctus Angelus meus Custos, mihi rem aperuit, dicendo, fuisse diabolos quos videram ad portam cubiculi. Summo manè vidi, ab uno ex dictis illis Angelis, aperiri portulam, per quâ apparebat quædam maxima & spatiosissima aula, trans parietem, qui videbatur constare ex materia subtilissima, & pretiosissima, quæ cœlestis.

cœlesti, habebatq; colorem Cœli: in illa-
erant quatuor mei Domini Angeli prædi-
cti, & alius *Parvulus*. Isti quatuor Angeli
acceperunt ex manibus *Parvuli*, quædam
instrumenta musica, & inceperunt deam-
bulare per illam mirabilem aulam, facto
initio suæ deambulationis à porta, pulsân-
tesque illa instrumenta, ac admirabiliter
& divinè tono demisso, ac suavissimo can-
tantes, laudabant, & glorificabant suum
DEUM ac Dominum, atque mirabili
quodam modo ac genere cantilenæ & ver-
sum, exprimebant, suo ordine, omnes
vias & status meæ animæ, quibus illam
DEUS duxit ab ipsius initijs. Licet enim
ego non audirem versus, nisi confusè, so-
lumque mea anima frueretur illo Divino
folatio, ac se recrearet & oblectaret eâ cœ-
lesti musicâ; percipiebat nihilominus, &
intelligebat, quid contineret illa historia.
Dum fruerer hoc bono, inspiravit mihi
DEUS desiderium, rogandi illos meos
Dominos Angelos, ut, postquam perve-
nissent deambulando ad portam, ubi ipsos
magis audiebam, sisterent modicum, quò
clarius intelligerem illam mirabilem can-
tilenam, quam ipsi tam divinè cantabant,
& componebant, ad illa instrumenta mu-
sica. Atque sicut cogitavi, & desideravi,
itâ feci, ac petij id ab illis amore DEI;
quod ipsi fecerunt cum maxima claritate,
gustu, & gravitate, atque subsistentes pro-
pe portam personuerunt, cicineruntq; di-
vinè, ac admirabiliter modicum, quia jam

canebant ultimos versus, & quasi finie-
bant suam cantilenam, ac dicebant:

Et postremis vitæ annis,
Illam sibi desponsavit,
Clausit suo Secretario.
Angelisq; commendavit,
Ut adjutam custodirent,
Donec fiat, ut resurgat.

Hoc solum mea anima audivit, & clarè
intellexit, reliqua verò omnia percepit
confusè, sicut dixi, & statim, ac finiverunt
istam musicam cœlestem, tradiderunt in-
strumenta *Parvulo* Angelo, de quo dixi,
clauferuntq; illam portam auream. Ego
mansi raptâ in ecstasim, & quando ex illa
redivi, sensit se mea anima valde conforta-
tam, & recreatam, agebatque magnas gra-
tias suo DEO, pro tot misericordijs, & gra-
tijijs, quas Divina Majestas mihi præstat.

Deinde mihi dixit meus Dominus An-
gelus Custos quàm amantissimè: Anima,
esne jam expergefacta ex somno Divino
tui DEI? Bene habet; scias autem, à tuo
cœlesti Sponso ac Domino, ut remunera-
retur molestiam, quam tibi attulerunt eju-
latus, & mala lingua diaboli, quod ipse
permisit ad majus tuum bonum, esse mis-
eros ad te Sanctos Angelos, ut te consola-
rentur ac recrearent Divinâ, & cœlesti
musicâ. Age ipsi gratias, & lauda il-
lum propter omnia.

CAPUT XIV.

De alijs raris modis, quos adinvenerunt isti Sancti
quatuor Angeli, ut ipsam recrearent, in illius afflictioni-
bus, eisque exhiberent diversa mysteria.

Rogrediebantur isti quatuor
cœlestes Spiritus, in ad-
inventendis, jussu DEI, no-
vis modis, quibus exhilara-
rent afflictam illius samu-
lam simulq; ipsam instrue-
rent, & proceberent in ejus spiritu.

§. I.

IN primis, dum essem vehementer affli-
cta, propter quasdam mihi occurrentes
molestias, licet, quæ DEI est bonitas, mihi
non viderer quidquam prætermisisse, con-
cernens ipsius honorem, venerunt ad me
Sancti